

Sygn. akt I ACa 618/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Stanek (spraw.)
Sędziowie:	SSA Hanna Rojewska SSA Joanna Walentkiewicz - Witkowska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Katarzyna Olejniczak

na rozprawie w dniu 14 listopada 2013 roku w Łodzi

rozpoznał sprawę z powództwa **M. O.**

przeciwko **M. B.**

o ochronę praw autorskich

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 21 lutego 2012 r. sygn. akt I C 1671/12

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od pozwanej M. B. na rzecz powoda M. O. kwotę 2.579,31 (dwa tysiące pięćset siedemdziesiąt dziewięć i 31/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 9 grudnia 2009 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 596 (pięćset dziewięćdziesiąt sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. zasądza od pozwanej M. B. na rzecz powoda M. O. kwotę 429 (czteryście dwadzieścia dziewięć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 618/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2012 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie z powództwa M. O. przeciwko M. B. o zapłatę kwoty 2 579, 31 złotych z tytułu ochrony praw autorskich, oddalił powództwo.

Powyższy wyrok zapadł na podstawie ustaleń faktycznych z których wynika, że w dniu 11 września 2006 roku powód M. O. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ł. zawarł z Instytutem Geodezji i (...) z siedzibą w W. ((...)) umowę nr (...).17.1.2006, przedmiotem której było udzielenie przez (...) licencji wyłącznej na korzystanie z utworów określonych szczegółowo w § 2 umowy min. Mapy Polski w skali 1: 1 890 000, Mapy Polski w skali 1: 630

000, Mapy Polski w skali 1:210 000, Mapy Polski w skali 1: 70 000. W umowie stwierdzono, iż wymienione mapy stanowiły zawartość kartograficzną serwisu internetowego publikowanego w sieci Internet pod adresem www.pilot.pl w okresie od dnia 29 czerwca 2001 roku do dnia 30 czerwca 2004 roku. W § 3 umowy stwierdzono, iż (...) udziela powodowi wyłącznej licencji na korzystanie z utworów wymienionych w § 2 umowy na polu eksploatacji: zezwalania na wykonywanie praw zależnych poprzez udzielanie sublicencji osobom trzecim na polach eksploatacji poprzez utrwalanie i zwielokrotnianie metodą elektroniczną oraz rozpowszechnianie w sieciach teleinformatycznych (w tym w sieci Internet oraz sieciach o zbliżonej strukturze i sposobie funkcjonowania) rastrowych obrazów kartograficznych stanowiących fragmenty opracowania oraz dokonywania zmian w treści i formie graficznej map poprzez dodawanie własnych punktów wskazujących lokalizację obiektów punktowych, liniowych lub powierzchniowych (§ 3 umowy). Wymieniona umowa została zawarta na okres dwóch lat, począwszy od dnia jej zawarcia.

Pozwana M. B. z domu K. wraz z mężem J. B. przed zawarciem związku małżeńskiego zakupiła pod koniec 2004 roku nieruchomość położoną we wsi G.. Będąc pod wpływem uroku miejscowości, chciała zainteresować nią także inne osoby, rozpropagować walory turystyczno - krajoznawcze miejscowości. Domena [http://\(...\)](http://(...)) została nabyta i zarejestrowana przez prowadzoną przez pozwaną firmę (...) z siedzibą w P. w dniu 1 grudnia 2004 roku. Założeniem i treścią strony internetowej zajmował się mąż pozwanej. Na stronie internetowej [http://\(...\)](http://(...)) umieszczony został w dniu 15 lutego 2005 roku fragment mapy Polski. Mapa pochodziła z serwisu [http://\(...\)](http://(...))

Pracownik powoda - M. S. zauważył fragmenty mapy Polski umieszczone na stronie internetowej pozwanej. W piśmie opatrzonym datą 30 października 2006 roku powód M. O. poinformował pozwaną o bezprawnym wykorzystaniu dwóch fragmentów mapy, których wyłączne prawo na rozpowszechnianie w sieci posiada powód. M. O. wezwał stronę pozwaną do pilnego skontaktowania się celem uregulowania stanu prawnego.

Mąż pozwanej niezwłocznie po o trzymaniu wymienionego pisma w dniu 13 listopada 2006 roku, następnego dnia usunął sporne fragmenty mapy ze strony [http://\(...\)](http://(...))

W piśmie z dnia 4 grudnia 2006 roku strona pozwana poinformowała powoda o usunięciu spornej mapki ze strony [http://\(...\)](http://(...))

Pismem z dnia 28 grudnia 2006 roku strona powodowa zaproponowała pozwanej zawarcie umowy licencyjnej za zapłatą kwoty 1.996 złotych netto.

W grudniu 2006 roku strona pozwana zwróciła się do Wydawnictwa (...) z prośbą o wyrażenie zgody na zamieszczenie wycinka mapy turystycznej na stronie (...) W odpowiedzi na zapytanie wydawnictwo wyraziło zgodę na zamieszczenie mapy, bez konieczności poniesienia jakichkolwiek opłat.

Według cennika powoda obowiązującego od 1 grudnia 2006 roku wynagrodzenie za korzystanie i rozpowszechnianie fragmentu mapy przez okres nie przekraczający roku, w przypadku zamówienia 2 fragmentów mapy wynosi netto 599 złotych.

W dniu 9 lutego 2007 roku mąż pozwanej J. B. nabył domenę [http://\(...\)](http://(...))

W dniu 8 marca 2007 roku powód złożył w Prokuraturze Rejonowej P. - (...) zawiadomienie o popełnieniu przez pozwaną przestępstwa z art. 115 ust. 2 oraz 116 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Do zawiadomienia powód dołączył wydruk fragmentu mapy Polski

Postanowieniem z dnia 11 lutego 2008 roku Prokuratura Rejonowa (...) w P. umorzyła dochodzenie w sprawie o przestępstwo z art. 116 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych wobec stwierdzenia braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia. W toku postępowania karnego zasięgnięto opinii biegłego informatyka, który po zapoznaniu się z materiałem przedłożonym przez powoda jak i treści prezentowane w sieci Internet na podstawie przeprowadzonej analizy stwierdził, że w treści witryny internetowej (...) nie istnieją dane - a w szczególności elementy graficzne zawierające wizerunki map - wskazane w aktach jako własność podmiotu (...) Dodał

też że z uwagi na upływ czasu nie jest możliwe ustalenie, czy we wskazanym okresie czasu - II połowa 2006 roku w treści witryny (...) znajdowały się dane graficzne wskazane w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa oraz zapisane na dołączonej płycie CD. Stwierdzono, że nie ma możliwości weryfikacji danych zgromadzonych przez firmę powoda Map 1 z oryginalną zawartością domeny (...) jak również www.pilot.pl w czasie powstawania i funkcjonowania strony (...) obie strony nie funkcjonują w wersji kwestionowanej przez firmę (...).

W dniu 29 października 2009 roku powód złożył w Sądzie Rejonowym Poznań- Grunwald i Jeżyce w Poznaniu zawezwanie M. B. do próby ugodowej w sprawie o zapłatę kwoty 4.384,68 złotych.

Spółka pod firmą (...) (...). (obecnie w wyniku następstwa prawnego (...) sp. z o.o.) była w okresie od 29 czerwca 2001 roku do 10 czerwca 2004 roku właścicielem domeny (...) pl. (...) została zarejestrowana 23 czerwca 1999 roku na stronie internetowej (...).pl. (...) stronie internetowej była zamieszczona mapa Polski zgodnie z treścią umowy licencyjnej zawartej z (...) od dnia 29 czerwca 2001 roku do 30 czerwca 2005 roku, gdzie P. (...) jako licencjodawca otrzymał od (...) prawa do wykorzystywania map na stronie (...) pl. (...) wszystkich stronach z mapą (...) pokazywanych w domenie (...) była zawsze umieszczona informacja o prawach autorskich - nota copyright: ©P. (...)© Instytut Geodezji i (...) (...) Na witrynie umieszczony był plik tekstowy informujący o braku możliwości legalnego skopiowania fragmentu mapy i umieszczenia go na innej witrynie. Istniała jednak fizyczna możliwość skopiowania fragmentu mapy nie zawierającego informacji o prawach autorskich. W związku z umieszczeniem na stronie domeny pilot.pl informacji o prawach autorskich, P.(...) w okresie, gdy była właścicielem domeny, nie oferowała usługi dającej możliwość kopiowania mapy lub jej fragmentów. (...) Sp. z o.o. nie posiada informacji kto i w jakich okolicznościach pobierał fragmenty mapy, nie prowadziła, ani nie prowadzi rejestru osób, które dokonały pobrania mapy lub jej wycinków.

Na podstawie powyższych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd pierwszej instancji wskazał, że w postępowaniu powód M. O. wykazał, iż pomiędzy nim a autorem Mapy Polski - Instytutem Geodezji i (...) w W., zawarta została w dniu 11 września 2006 roku na okres 2 lat umowa licencyjna wyłączna, w myśl której powód uzyskał łączne uprawnienie do zezwalania osobom trzecim na rozpowszechnianie fragmentów map stanowiących jej przedmiot metodami elektronicznymi.

Sąd Okręgowy podkreślił, że powód posiada legitymację procesową czynną do wystąpienia z roszczeniem z tytułu naruszenia praw majątkowych autorskich dotyczących utworów objętych umową licencyjną wyłączną zawartą w dniu 11 września 2006 roku z Instytutem Geodezji i (...) w W.. W procesie o naruszenie praw autorskich majątkowych na powodzie ciążył zgodnie z treścią art. 6 k.c. obowiązek wykazania, że jest on uprawniony do utworu, wspólne elementy jego utworu oraz wytworu rozpowszechnianego przez pozwaną mają charakter twórczy w rozumieniu prawa autorskiego, wspomniane elementy zostały przeniesione właśnie z jego utworu do dzieła naruszającego.

Sąd pierwszej instancji wskazał również, że pozwana M. B. w dniu 15 lutego 2005 roku umieściła na swojej stronie internetowej (...) fragment mapy Polski, którą pobrała ze strony internetowej www.pilot.pl. (...) (...) była właścicielem domeny pilot.pl w okresie od 29 czerwca 2001 roku do dnia 30 czerwca 2004 roku. Natomiast w okresie od 29 czerwca 2001 roku do 30 czerwca 2005 roku P.(...)(...) jako licencjodawca otrzymała od (...) prawo do wykorzystywania map na swojej stronie internetowej. Sąd Okręgowy podkreślił, iż w dacie pobrania mapki przez pozwaną M. B. prawa licencyjne do mapy Polski były w posiadaniu innego podmiotu niż firma powoda – (...). W ocenie Sądu pierwszej instancji pozwana nie dokonała nielegalnego pobrania materiałów zastrzeżonych umową licencyjną zawartą przez powoda, a pobierając fragment mapy nie naruszyła praw autorskich powoda przysługujących mu na mocy umowy licencyjnej zawartej w dniu 11 września 2006 roku.

Sąd Okręgowy uznał, że powód jest uprawniony do wykonywania praw autorskich, w tym do dochodzenia roszczeń z tytułu ich naruszenia w stosunku do utworów w postaci programów komputerowych zawierających cyfrową mapę Polski. Jednakże w ocenie tegoż Sądu powód M. O. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie udowodnił, że taki utwór zamieszczony został na stronie internetowej pozwanej, bowiem w celu wykazania, że pozwana naruszyła prawa autorskie powoda M. O. winien przedstawić dowody, iż utwór powoda, a nie jakkolwiek inny utwór został zamieszczony na witrynie (...)(...) Powód przedłożył wydruk z ekranu przeglądarki internetowej,

na której widnieje okno ze stroną internetową pozwanej, a na niej element w postaci mapy. Taki wydruk nie może być dowodem w sprawie, nie może być także - zdaniem Sądu pierwszej instancji - podstawą do oceny przez biegłego z zakresu geodezji i kartografii. Sąd Okręgowy wskazał, że wydruk taki jest niczym innym jak tylko utrwaleniem aktualnego widoku ekranu. Aktualny widok ekranu może być w bardzo prosty i dowolny sposób modyfikowany. W celu dokonania takiego zabiegu nie są wymagane ani specjalne wymagania sprzętowe, ani narzędziowe. Z uwagi na brak możliwości oceny czy dany wydruk nie został poddany modyfikacjom w ocenie Sąd Okręgowy nie można uznać, że stanowi on dowód w sprawie. Tym samym załączony do akt sprawy wydruk nie potwierdza, że pozwana zamieściła na swojej stronie internetowej mapkę o takich detalach, jakie wynikają z wydruku. Pozwana również, z uwagi na upływ czasu, nie potrafiła wyjaśnić czy mapka umieszczona przez nią na stronie (...) jest tożsama z tą załączoną przez powoda do akt sprawy. Również świadek M. R. nie była w stanie potwierdzić, że załączony wydruk odzwierciedla stan faktyczny istniejący w dniu dokonania zrzutu widoku ekranu. W związku z powyższym w ocenie Sądu pierwszej instancji na podstawie zrzutu ekranu nie można ustalić, co faktycznie znajdowało się na stronie internetowej pozwanej. Także z uwagi na upływ czasu nie można odtworzyć treści strony internetowej (...) jaka widniała w Internecie w okresie od 11 września 2006 roku do dnia 14 listopada 2006 roku.

Zdaniem Sądu Okręgowego fakt, że pozwana w dniu 14 listopada 2006 roku usunęła ze swojej strony internetowej fragment mapy Polski nie oznacza przyznania się przez nią, że naruszyła prawa autorskie powoda. M. B. w toku postępowania konsekwentnie podkreślała, że wykasowanie mapki ze strony internetowej wynikało z ostrożności, a nie z przyznania racji powodowi.

Wobec powyższego Sąd pierwszej instancji uznał, że przedstawione przez powoda dokumenty oraz zeznania świadka M. R. nie są wystarczającymi dowodami do uznania, iż doszło do naruszenia przez M. B. praw autorskich przysługujących powodowi i oddalił powództwo w całości jako nieuzasadnione.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

I. rażąco obrażę przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w zakresie oceny dowodu z przesłuchania stron, to jest dokonanie oceny tego dowodu w sposób rażąco sprzeczny z zasadami logicznego myślenia i wnioskowania;
2. art. 231 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie przejawiające się w zaniechaniu zastosowania domniemania faktycznego w zakresie ustalenia, iż mapa co do której pozwana przyznała iż została na jej zlecenie utrwalona w jej serwisie a następnie usunięta była tą samą mapą;
3. art. 229 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i błędne uznanie że wymaga dowodu okoliczność przyznana przez pozwaną;
4. art. 308 k.p.c. poprzez niezasadną odmowę mocy dowodowej In genere dowodowi z przyrządów przenoszących obrazy w postaci wydruków komputerowych;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 79 ust 1 pkt. 3 lit b w zw. z art. 50 pkt. 3 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (u.p.a.) poprzez ich niezastosowanie.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, z uwzględnieniem kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w obu instancjach, według norm przepisanych. W razie nie uwzględnienia wniosku o wydanie orzeczenia reformatoryjnego powód wniósł o uchylenie wyroku w całości wraz z rozstrzygnięciem o kosztach procesu i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania oraz do rozstrzygnięcia o kosztach instancji odwoławczej.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je za własne. Na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, Sąd Okręgowy wyciągnął jednak nietrafne wnioski i ostatecznie dokonał błędnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Zarzutem apelacji powoda nie można odmówić słuszności.

Przede wszystkim podzielić należy zarzuty naruszenia prawa procesowego. Skarżący trafnie zarzuca, że Sąd I instancji sprzecznie z kryteriami określonymi w przepisie art. 233 § k.p.c. dokonał oceny materiału dowodowego, w szczególności dowodu z przesłuchania pozwanej. Pozwana zeznała, że umieściła na swojej stronie internetowej (...) fragment mapy Polski pochodzący ze strony (...) Z kolei z niewadliwych ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że mapa będąca przedmiotem umowy licencyjnej wyłącznej z dnia 11 września 2006 roku, stanowiła zawartość kartograficzną serwisu (...) Następnie, co wynika również z dowodu z przesłuchania pozwanej, mapa ta została z serwisu (...) usunięta. Przeprowadzone przez Sąd I instancji postępowanie dowodowe uzasadnia konstatację, że pozwana poprzez pobranie mapy objętej licencją wyłączną, utrwaliła ją na swoim serwerze, a po otrzymaniu pisma powoda – usunęła z prowadzonego serwisu. Nie ma wobec tego wątpliwości, że pozwana rozpowszechniała w rozumieniu art. 50 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, utwór, do którego licencją wyłączną ma powód. Jak trafnie zauważył skarżący, pozwana podczas przesłuchania w charakterze strony, jak również w pismach procesowych złożonych w toku postępowania przed Sądem I instancji nie twierdziła, że dokonała jakichkolwiek zmian w zakresie rozpowszechniania, czy też wyglądu mapy. Nie sposób wobec tego podzielić argumentacji Sądu I instancji, że mapa, którą utrwaliła pozwana, a następnie usunęła ze strony (...), to dwie różne mapy. Przeciwnie, zasady logicznego rozumowania prowadzą do jednoznacznego wniosku, że skoro pozwana pobrała ze strony internetowej www.pilot.pl fragment mapy, który następnie umieściła na swojej stronie internetowej (...), to znaczy, że rozpowszechniała utwór stanowiący przedmiot umowy licencyjnej.

Za uzasadniony należy uznać również zarzut apelującego naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisu art. 308 k.p.c. poprzez odmówienie mocy dowodowej wydrukowi zrzutów ekranowych. Przepis powyższy wyróżnia kategorię dowodów z urządzeń utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki. Katalog środków dowodowych o tym charakterze ma charakter otwarty. Ustawodawca wylicza jednak przykładowe dowody, które powszechnie dzieli się na dwie grupy - dowody wizualne, tj. zawierające informacje postrzegane za pomocą wzroku (dowód z filmu, telewizji, fotokopii, fotografii, planów i rysunków), jak również dowody audialne, tj. zawierające informacje postrzegane za pomocą słuchu (płyty, taśmy dźwiękowe).

Wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym, co wynika z przyjętej powszechnie wykładni przepisów art. 308 k.p.c. Wydruki komputerowe stanowią bowiem "inny środek dowodowy", o którym mowa w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c., gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty. Jakkolwiek nie można przyjąć, że oświadczenie zawarte w wydruku komputerowym (korespondencji e-mailowej) jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, to należy przyjąć, że przedmiotowy środek dowodowy świadczy o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lutego 2013 r. - I ACa 1399/12 -, LEX nr 1362755, postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12 października 2012 r. I ACz 1810/12 - LEX nr 1223511).

Chybione są rozważania Sądu I instancji, że tego typu dowody mogą być z łatwością modyfikowane, a więc nie mogą być pods ustaleń faktycznych. Każdy dokument czy też dowód wymieniony w art. 308 k.p.c. może ulec modyfikacjom, co przecież nie pozbawia ich mocy dowodowej. W realiach rozpoznawanej sprawy nie było podstaw do zakwestionowania mocy dowodowej zrzutów ekranowych, w szczególności w sytuacji braku zarzutu pozwanej, że wydruki przedstawione przez powoda nie pokrywają się z faktyczną zawartością strony www.grodna.pl.

Za trafny należy uznać również zarzut obrazy art. 231 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie przejawiające się w zaniechaniu zastosowania domniemania faktycznego w zakresie ustalenia, że mapa co do której pozwana przyznała, iż została na jej zlecenie utrwalona w serwisie (...) a następnie usunięta, była tą samą mapą. Zastosowanie domniemania faktycznego jest możliwe, gdy dla wniosku domniemania nie ma innych hipotez konkurencyjnych i wnioski nie budzi wątpliwości z uwagi na starannie zebrane dowody. Nie można bowiem przyjąć prawidłowego domniemania faktycznego bez ustalenia faktów stanowiących jego logiczne przesłanki (zob. wyroki SN: z dnia 11 grudnia 2007 r., I PK 157/07, Lex nr 375735; z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 297/03, M.Praw. 2006, nr 3, s. 147; z dnia 8 listopada 1974 r., II PR 242/74, Lex nr 14273; z dnia 8 września 1967 r., I PR 207/67, Lex nr 6210). W rozpoznawanej sprawie nie ulega wątpliwości, na stronie internetowej (...) w dniu 15 lutego 2005 roku umieszczony został fragment mapy Polski i mapka ta pochodziła z serwisu (...) A skoro na stronie internetowej (...) była zamieszczona mapa Polski zgodnie z treścią umowy licencyjnej zawartej z (...) od dnia 29 czerwca 2001 roku do 30 czerwca 2005 roku, gdzie P. S-ka S.A. jako licencjobiorca otrzymał od (...) prawa do wykorzystywania map na stronie (...), to można domniemywać, że pozwana rozpowszechniła mapę objętą licencją wyłączną.

W tej sytuacji zbędne jest powoływanie biegłego sądowego z dziedziny kartografii, można bowiem zastosować domniemanie faktyczne a jednocześnie pozwana przyznała istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności (art. 229 k.p.c.).

Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa materialnego, należy zauważyć, że rację ma skarżący, że Sąd Okręgowy dokonał oceny postępowania pozwanej jedynie w aspekcie utrwaleniu utworu. Sąd I instancji nie dostrzegł, że powód domaga się wynagrodzenia z tytułu bezprawnego rozpowszechniania utworu w okresie objętym licencją ustawową. Nie ma wobec tego znaczenia okoliczność, w jakim czasie i przez kogo doszło do utrwalenia mapy. Zgodnie z przepisem art. 6 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych utworem rozpowszechnionym jest utwór, który za zezwoleniem twórcy został w jakikolwiek sposób udostępniony publicznie; zaś utrwalenie techniką zapisu magnetycznego stanowi odrębne pole eksploatacji (art. 50 pkt. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych) niż rozpowszechnienie za pomocą sieci Internet (art. 50 pkt. 3). Tak więc samo umieszczenie przez pozwaną fragmentu mapy na stronie (...) wyczerpuje pole eksploatacji wymienione w art. 50 pkt. 3 ustawy.

Podstawę prawną dochodzonego przez powoda roszczenia stanowi art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Do oceny skutków naruszenia praw autorskich powoda w rozpoznawanej sprawie stosować należy do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 9 maja 2007 r. przepisy ustawy o prawie autorskim w wersji obowiązującej przed dniem 20 czerwca 2007 r. oraz przepisy w wersji obowiązującej po tej dacie do oceny skutków tego naruszenia w okresie od dnia 20 czerwca 2007 r. do dnia usunięcia spornej mapy ze strony internetowej pozwanej. Nowelizacja powołanego przepisu nie ma jednak decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Zmiana ustawy prawo autorskie w zakresie art. 79 ust. 1 jest w zasadzie zmianą o charakterze redakcyjnym. Powołany przepis także w brzmieniu przed nowelizacją (oznaczony jako ust. 1) przewidywał możliwość domagania się przez osobę, której prawa autorskie zostały naruszone zapłaty podwójnej a w przypadku zawinionego naruszenia - potrójnej wysokości stosownego wynagrodzenia z chwili jego dochodzenia. Roszczenia powoda znajdują zatem swą podstawę prawną w powołanym przepisie zarówno w okresie przed dniem 20 czerwca 2007 r., jak i po tej dacie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego za „stosowne” wynagrodzenie należy uznać takie wynagrodzenia, które otrzymywałby autor, gdyby osoba, która naruszyła jego prawa majątkowe, zawarła z nim umowę o korzystanie z utworu w zakresie dokonanego naruszenia (por. wyroki z dnia 25 marca 2004 r., II CK 90/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 66, z dnia 3 marca 2006, II CSK 59/05, z dnia 29 listopada 2006 r., II CSK 245/06 i z dnia 15 maja 2008 r., I CSK 540/07).

Odnosząc te uwagi do okoliczności faktycznych rozpoznawanej sprawy, należy uznać, że powód wykazał wysokość dochodzenia roszczenia poprzez wskazanie wysokości stosowanych w jego firmie stawek opłat licencyjnych.

Warto również zauważyć, że naruszenie przez pozwaną autorskich praw majątkowych powoda miało charakter zawiniony.

Naruszenie zawinione w rozumieniu stosowanego przepisu art. 79 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, to naruszenie popełnione zarówno z winy umyślnej, jak i nieumyślnej. Analiza materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, że pozwana naruszyła autorskie prawa majątkowe powoda w sposób zawiniony. Do stwierdzenia niedbalstwa (winy nieumyślnej) wystarczy, że sprawca przewidywał możliwość wystąpienia szkodliwego skutku, lecz bezpodstawnie przypuszczał, że go uniknie albo że skutku takiego nie przewidział, chociaż mógł i powinien był przewidzieć.

Powództwo ostatecznie okazało się usprawiedliwione zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Z tych względów na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok i uwzględnił powództwo w całości zasądając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 580 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia oraz kwotę tytułem zwrotu kosztów procesu.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono z mocy art. 98 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c.